

[Per Hækkerup.]

svarsordning, før man inden for NATO havde tilendebragt de igangværende drøftelser vedrørende behovet for militære styrker. Disse drøftelser inden for NATO blev først afsluttet i foråret i år, og resultatet deraf kunne først i april måned viderebringes til forsvarsudvalgets kundskab, omend, det erkender jeg, i summarisk form. Jeg tror, det hører med til billedet, når man skal vurdere, hvorledes forløbet af denne sag har været, da at erindre dette.

De to ærede ordførere mente i deres grundelser for det lidt drastiske skridt, de tager — grundelser, som jeg synes er påfaldende tynde — at kunne sige, at det åbenbart er regeringens hensigt at opretholde forsvarsudvalget for at have en slags røgslør, bag hvilket regeringen kan skjule sin indre uenighed om forsvarsspørgsmålet. Nu har vi tidligere hørt tale om indre uenighed i regeringen — det var, da det drejede sig om boligstøtte- og lejeloven — men vi har jo nu i folketinget til behandling forskellige lovforslag, som viser, at regeringen er nået frem til enighed om, hvad man kunne forelægge tinget. Man behøver derfor ikke at nære så store bekymringer, selv om jeg erkender, at det naturligvis med 3 partier, der hvert for sig har sin opfattelse og sine synspunkter, kan tage sin tid, inden man får forhandlet spørgsmålene til ende. Men det er efter min opfattelse ikke nogen korrekt fremstilling af det faktiske forhold, hvis man vil hævde, at det kun er dette, der har været med til at trække forhandlingerne i langdrag, sådan som oppositionen hævder det er sket inden for forsvarsudvalget.

Jeg har allerede nævnt, at vi først i foråret i år fik afklaring fra NATO-myndighederne, efter forsvarsminister mødet i april vedrørende behovet for de militære styrker, og den havde vi som nævnt henstillet at få, inden vi traf vor endelige beslutning om Danmarks bidrag. Jeg vil dertil yderligere føje følgende: det er jo bekendt, at det udkast, som forsvarsstyrelsen i henhold til direktiver fra forsvarsudvalgets flertal havde

givet til en kommende forsvarsordning, byggede på politiske forudsætninger, som man på forhånd måtte vide ikke ville kunne opfyldes fra regeringens side, og som jeg tvivler på ville kunne opfyldes af oppositionen — eller i hvert fald en del af oppositionen — her i tinget. Det har under alle omstændigheder ikke fremmet forhandlingerne, at man altså på den måde har fået en første besvarelse fra forsvarsstyrelsens side, som ikke kunne siges at tilfredsstille de politiske forudsætninger.

Jeg skal også nævne, at den afklaring, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen mener at have kunnet konstatere, i hvert fald ikke har forhindret ham i selv så sent som i august måned i år at kaste et spørgsmål ind i debatten omkring den kommende forsvarsordning, et spørgsmål, som jeg skal erkende der knytter sig overordentlig stor interesse til; jeg tror, det ærede medlem ville have følt sig i meget høj grad forbigået, hvis ikke regeringen havde anmodet om, at dette spørgsmål — spørgsmålet om tjenestetidens længde — var blevet taget op til saglig undersøgelse. Nu foreligger der et resultat, eller i hvert fald et delvis resultat, af den militære sagkundskabs bedømmelse heraf, og denne bedømmelse er blevet tilstillet forsvarsudvalget. Jeg må ærlig talt sige, at det er lidt vanskeligt for mig at se det fornuftige og det rigtige i, at oppositionen vælger netop dette tidspunkt — hvor det er tilkendegivet, at vi i løbet af et par uger i forsvarsudvalget skulle have forsvarsministerens udkast til forhandlingsgrundlag forelagt, hvor vi allerede har fået den militære sagkundskabs bedømmelse af en vis side af forsvarsspørgsmålet til orientering, således at dette skulle indgå i den kommende drøftelse — det forekommer mig meget ejendommeligt, at man netop vælger dette tidspunkt til at sige: nu vil vi ikke være med mere, det tidspunkt, hvor man står over for at skulle gå i gang med de reelle forhandlinger, som de ærede medlemmer og deres partier i dag ønsker at fremtvinge ved at trække sig ud af udvalget.